

Arrest

nr. 181 452 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2009 dient de verzoekster, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op samenwoning.

1.2. Op 1 juli 2009 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 18 mei 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.4. Op 20 september 2013 wordt de verzoekster ambtelijk geschrapt uit de registers van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

1.5. Op 20 oktober 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om terug ingeschreven te worden en in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.6. Op 3 februari 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 157 410 van 30 november 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 12 april 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

*x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

*x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015.*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 12.07.2008 naar België in het bezit van een type C. Op 27.01.2009 werd wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (H. G. (...)) geregistreerd en op 01.07.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart. Op 12.03.2010 werd de samenwoning reeds eenzijdig beëindigd door Dhr G. (...). Op 20.09.2013 werd betrokkene ambtshalve geschrapt door de Stad Antwerpen. Op 20.10.2014 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving. Deze aanvraag werd geweigerd, beslissing die op 24.03.2015 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.11.2015 verworpen door de RVV.

Betrokkenes dochter T. O. (...), die samen met haar naar België was gekomen in 2008, woont, volgens betrokkenes verklaringen, terug in Afrika. In die zin is een repatriëring van betrokkene geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

1.8. Op 12 april 2016 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 187 933.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verzoekster er op dat de verzoekster inmiddels is vrijgelaten en dat hieruit blijkt dat de verwerende partij niet langer aandringt op haar verwijdering. Hij voert aan dat de vrijlating niet verenigbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten, dat door de handeling van de vrijlating impliciet doch zeker werd ingetrokken.

3.1.2. De verwerende partij repliceert hierop ter terechtzitting dat er geen sprake is van een impliciete intrekking van de bestreden beslissing en dat de verzoekster bij haar vrijlating een brief werd afgegeven waarbij zij verzocht werd onmiddellijk het land te verlaten.

3.1.3. De vrijlating van de verzoekster heeft enkel betrekking op de beslissing tot vasthouding. Er kan niet uit worden afgeleid dat de verwerende partij impliciet doch zeker de beslissing tot afgifte van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens heeft willen intrekken, temeer nu de verzoekster bij haar vrijlating op 10 augustus 2016 opnieuw werd bevolen om onmiddellijk gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

De ter terechtzitting aangevoerde exceptie kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.2. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het proportionaliteitsbeginsel, van de hoorplicht en van het beginsel van de wapengelijkheid.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.
(...)”*

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie in het bijzonder volgens haar verklaringen haar huwelijksaanvraag en geslaagd inburgeringstraject uit te leggen terwijl de bestreden beslissing hierover kennelijk zwijgt.

Door de huwelijksaanvraag in overweging te nemen (zie stuk nr. 4) heeft verwerende partij impliciet maar zeker aangegeven niet langer aan te dringen op het eerder verleend bevel van 22 april 2015 waardoor rechtsverwerking intrad.

De aangehaalde bevelen zijn vervallen en kunnen niet langer worden ingeroepen als dragend motief voor de bestreden beslissing.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt.

Dit is in het bijzonder het geval waar zij zwijgt over de oorzakelijke redenen van de eenzijdige verbreking van de overeenkomst van wettelijk samenwonen waarbij zij het rechterlijk gezag miskent. Het gevolg is dat verwerende partij motieven inroept die geen steun vinden in de feiten en de pertinente feiten niet in overweging neemt.

De ingeroepen motieven met betrekking de heer G. (...) om tot de conclusie van niet-schending van het recht op gezins- en familielevens te komen zijn irrelevant omdat een rechterlijke beslissing dit verbod en verzoekende partij ondertussen een nieuwe relatie met de heer I. V. B. (...) had en zij samen in december 2015 een huwelijksaangifte hadden ingediend. Verwerende partij had deze gezinsrelatie moeten beoordelen wat zij niet deed waardoor zij kennelijk geen motivering heeft waarom zij meent dat dit gezinsleven niet in de zin van de artikelen 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 geschonden wordt terwijl deze langdurige relatie wel kwalificeert als gezinsleven en verzoekende partij terecht beroep op de garanties van de artikelen 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Het recht op familielevens vooronderstelt bloedverwantschap en samenleving (EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights, Commentary of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, juni 2006, <http://infoportal.fra.europa.eu>, p. 86) waaraan verzoekende partij in casu voldoet: zij is bloedverwant met haar dochter die samen met haar en haar partner een gezin vormt (zie stuk nr. 3). Het recht op familie- en gezinsleven is niet beperkt tot een huwelijksrelatie maar behelst ook feitelijk familiebanden buiten het huwelijk (EHRM 26 mei 1994, Appl. No. 16969/90, Keegan vs. Ierland, § 43) wat in casu het geval is. In casu toont verwerende partij niet aan dat het uiteenhalen van de ouder en het kind proportioneel in het belang van het kind is integendeel verwerende partij zegt hier niets over terwijl dit de toepassingsvoorwaarde van artikel 8(2) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd uitmaakt.

De bestreden beslissing ontnemt onbetwistbaar aan verzoekende partij haar recht op een familie- en gezinsleven.

Zonder schorsing van de bestreden beslissing wordt de bestreden beslissing uitgevoerd waardoor verzoekende partij zonder effectief beroep blijft over de grond van haar zaak. Om deze reden dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Schending van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweerd is de dochter van verzoekende partij nog steeds in België na één maand vakantie in Kenia en heeft zij verblijfsrecht in België tot 2019 (zie stuk nr. 5). Verder wonen alle resterende familieleden van verzoekende partij in Europa: één zus in Wurzburg (Duitsland) en één in London (UK, zie stuk nr. 10).

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op mishandeling te kunnen staven en toelichten bij repatriëring naar Iran (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Het gebrek is van die aard dat verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord.

Schending van de hoorplicht.

Verzoekende partij is geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid. Verwerende partij blijft trouwens hierover volledig occult en levert hiervan geen enkel bewijs met kennelijke miskennis van het grondbeginsel van de bewijslast: ei incumbit probatio qui dicit non qui negat.

Deze motieven zijn evenmin ernstig en niet draagkrachtig.

Om dezelfde redenen voldoet de bestreden beslissing kennelijk niet aan de motiveringsplicht.

De motieven met betrekking tot opsluiting behoren de beoordeling van de Raadkamer toe en kunnen niet dienen voor de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan zich hiertegen niet voor uw Raad verdedigen.

Schending van het principe van de wapengelijkheid.

De ingeroepen motieven van de bestreden beslissing zijn kennelijk onredelijk waardoor verzoekende partij niet onder de artikelen 7, al. 1, 3° of 27 Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

Verder ontbreekt zoals elke pertinent motief dat aantoont dat de bestreden beslissing het verbod op de schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt waardoor verzoekende partij bovendien niet weet waartegen zij zich moet verdedigen.

Schending van de motiveringsplicht.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief rechtsmiddel.

Om deze redenen moet de bestreden beslissing worden geschorst ten einde door de behandeling van haar beroep ten gronde haar recht op een effectief rechtsmiddel te respecteren.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing “mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). “Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd”; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219.” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van

7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, *Costa/E.N.E.L.*, 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, *Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal*, 106/77, Jur. 1978, 629).

Dit wordt andermaal bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie *Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie* van 17 februari 2009 dat in paragraaf 42 zegt dat “bij de toepassing van het nationale recht, ongeacht of het daarbij gaat om bepalingen die dateren van eerdere of latere datum dan de richtlijn, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 249, derde alinea, EG te voldoen” (H.v.J., *Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-456/07 van 17 februari 2009, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Marleasing*, nr. C-106/89 van 13 november 1990, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Commune de Mesquer*, nr. C-188/07 van 24 juni 2008, <http://curia.europe.eu>). Wat ook in het verzoekschrift werd aangegeven.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van het proportionaliteitsbeginsel, het hoorrecht en van het principe van de wapengelijkheid.

Zij betoogt dat zij niet gehoord werd waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie uit te leggen. Door de huwelijksaanvraag in overweging te nemen zouden de eerdere bevelen komen te vervallen. Zij stelt dat de verwijzing naar de heer G. (...) irrelevant is nu zij een nieuwe relatie heeft met de heer I. V. B. (...) en zij samen in december 2015 een huwelijksaangifte hadden ingediend.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er zich in het administratief dossier geen enkel document bevindt betreffende een aangifte van een huwelijk met de heer V. B. (...). Bovendien werd aan verzoekster op 12 april 2016 een vragenlijst hoorplicht overhandigd in het kader van het hoorrecht. Zij verklaarde een relatie te hebben sedert 2011 doch maakte geenszins melding van enige naam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekster sedert 2011 een relatie had met de heer H. G. (...), doch dat hij de wettelijke samenwoning reeds lange tijd geleden beëindigd heeft, reden waarom er op 18 mei 2010 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd genomen.

Daar de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in het licht van die elementen waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, kon er geen rekening worden gehouden met die elementen die voor het eerst worden bijgevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoekster werd de mogelijkheid geboden om haar standpunt naar voren te brengen op 12 april 2016 toen zij een vragenlijst kreeg voorgelegd. Daar zij zelf hiervan niet gebruik heeft gemaakt door de verwerende partij inlichtingen te verschaffen over haar vermeende nieuwe relatie, kan zij de verwerende

partij niet verwijten niet te motiveren omtrent datgene waarvan zij niet op de hoogte werd gebracht. Een schending van het hoorrecht kan om die reden niet weerhouden worden.

Verzoekster toont niet aan omwille van welke wettelijke bepaling de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zouden zijn vervallen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30 november 2015, bij arrest nr. 157.410, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 22 april 2015, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2015 verwierp. Het bevel van 3 februari 2015 is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en verzoekster dient aan die wettelijke verplichting gevolg te geven. Derhalve werd op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Voor zover verzoekster meent dat haar gezinsleven geschonden werd, dient te worden herhaald dat de verwerende partij geenszins op de hoogte werd gebracht van haar thans voorgehouden nieuwe relatie. Zelfs indien verzoekster een nieuwe relatie zou hebben, gaat zij er enerzijds aan voorbij dat die relatie werd opgebouwd in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput. Het privé- en familieleven van verzoekster werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was van haar illegale verblijfsstatus in België en aldus behoorde te weten dat de voortzetting van haar privé- en familieleven in België precair was. Het EHRM heeft in dergelijk geval reeds meermaals geoordeeld dat een verwijdering van de betrokken vreemdeling slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending zal uitmaken van artikel 8 EVRM. (EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §§78-79; EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70). Verzoekster toont niet aan zich in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden te bevinden. Zij toont evenmin aan dat zij geen gezinsleven kan opbouwen of voortzetten in het herkomstland of elders dan in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden weerhouden.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat bepaalde elementen werden veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de door haar opgeworpen wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, 27 en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij “op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum” en dat haar geen termijn wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij “geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015”. Tevens wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de verzoekster naar de grens wordt teruggedleid, waarbij onder meer wordt toegelicht dat een repatriëring geen schending van artikel 8 van het EVRM is. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing, door te zwijgen over de oorzakelijke redenen van de eenzijdige verbreking van de overeenkomst van wettelijk samenwonen, het rechterlijk gezag miskent. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het

nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 30 juni 2010 niet heeft voorgelegd aan het bestuur en dat zij evenmin tijdens het gehoor op 12 april 2016 op het bestaan ervan had gewezen, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voorts maakt de verzoekster, aangezien zij noch in haar verzoekschrift, noch tijdens haar gehoor op 12 april 2016 enig element heeft aangebracht waaruit een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 19 van het Handvest blijkt, en de stukken van het administratief dossier evenmin enige aanwijzing bevatten voor een dergelijk risico, niet aannemelijk dat hieromtrent in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd. Aldus maakt de verzoekster niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

4.3.2.1. Artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van dertig dagen omdat de verzoekster *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015”*.

De verzoekster werpt hiertegen op dat de verwerende partij, door haar huwelijksaanvraag in overweging te nemen, *“impliciet maar zeker (heeft) aangegeven niet langer aan te dringen op het eerder verleend bevel van 22 april 2015 waardoor rechtsverwerking intrad”*. Vooreerst wordt er op gewezen dat de door de verzoekster ingediende huwelijksaanvraag niet door de verwerende partij in overweging werd genomen, doch door een ander bestuur, zodat uit deze handeling geen rechtsverwerking kan worden afgeleid. Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoekster licht ook niet toe – in welk opzicht het in overweging nemen van een huwelijksaanvraag gevolgen teweegbrengt ten aanzien van een verwijderingsmaatregel. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat, zo dit al zou zijn, *quod non*, dan nog de vaststelling dat de verzoekster *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015”* wettig was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

4.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij samen met haar partner en haar dochter een gezin vormt.

Met betrekking tot de dochter van de verzoekster wordt in de bestreden beslissing overwogen dat zij volgens de verklaringen van de verzoekster terug in Afrika woont. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, meer bepaald in een zogenaamde “*questionnaire*” waaruit blijkt dat de verzoekster, gevraagd of zij familieleden heeft in België, antwoordde dat zij enkel een dochter heeft en dat die op dat ogenblik in Kenia was, doch via een F-kaart wettig in België kan verblijven.

De verzoekster werpt hier tegen op dat haar dochter nog steeds in België is na één maand vakantie in Kenia, doch zij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit de door haar afgelegde verklaringen, noch uit het gegeven dat zij in België een verblijfsrecht tot 6 november 2019 heeft.

Zelfs al zou de bewering van de verzoekster worden aangenomen, dan nog stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

In casu wordt niet betwist dat de dochter van de verzoekster meerderjarig is, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert, niet diende aan te tonen dat de bestreden beslissing proportioneel is in het belang van het kind. Voorts toont de verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar dochter. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier, temeer nu de verzoekster zelf beweert dat haar dochter (zonder haar) gedurende één maand op vakantie is geweest naar Kenia, wat wijst op een zekere onafhankelijkheid.

Wat betreft de resterende familieleden van de verzoekster die in Europa wonen, wordt niet ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing, die enkel tot gevolg heeft dat de verzoekster het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, het recht op eerbiediging van het familieleven van de verzoekster in het gedrang brengt. De verzoekster heeft hiervan tijdens het gehoor op 12 april 2016 trouwens ook geen gewag van gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ten slotte beperkt het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat het na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “*gezinsleven*” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. *In casu* voert de verzoekster evenwel geen enkel gegeven aan dat er op wijst dat zij afhankelijk zou zijn van haar in Würzburg en Londen wonende zussen.

Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar meerderjarige dochter en haar in Europa wonende zussen niet aan.

Met betrekking tot de partner van de verzoekster wordt er op gewezen dat het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu betreft het een eerste toegang tot het Rijk zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster en haar partner en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* brengt de verzoekster geen enkel element aan waaruit zou blijken dat zij haar gezinsleven met haar partner (en haar dochter) niet elders zou kunnen leiden.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoekster blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege haar gezinsrelatie met haar partner of haar privéleven. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens dat de verzoekster wist (of behoorde te weten) dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven met haar partner in België van bij het begin precair was.

Ten slotte leidt het bestreden bevel niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoekster met haar partner in haar land van herkomst in het huwelijk treedt en aldaar een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen,

verstoot het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een “*ernstige aantasting*” van de relatie tussen de partners. Voorts kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden. Ten slotte belet niets de partner van de verzoekster om de verzoekster te vergezellen terwijl zij terugkeert om zich in regel te stellen of om haar in Kenia te bezoeken. De verzoekster toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich verder geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.2.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

4.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 12 april 2016, *i.e.* de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord en dat haar (onder meer) gevraagd werd naar een eventuele relatie, familieleden en minderjarige kinderen in België, alsook naar de redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekster blijkt hierbij gewag te hebben gemaakt van een relatie sinds 2011, doch er blijkt niet dat zij heeft aangegeven dat zij een huwelijksaanvraag zou hebben ingediend, noch dat zij hiertoe niet de kans heeft gekregen. Het komt de verzoekster toe, wanneer haar gevraagd wordt of zij in België een eventuele stabiele relatie heeft, het bestuur de informatie te verschaffen die zij nuttig acht. Evenmin blijkt dat de verzoekster niet de kans zou hebben gehad om haar geslaagd inburgeringstraject ter sprake te brengen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

4.3.4. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekster de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM.

Voorts toont de verzoekster, door te stellen dat zij door de uitvoering van de bestreden beslissing haar recht op een effectief rechtsmiddel verliest, niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de afdeling wetgeving van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof reeds hebben gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 24 79/001, 323 en GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008*). In dat opzicht kan er op worden gewezen dat de verzoekster de mogelijkheid heeft gehad om in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen. In dat geval had de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet slechts gedwongen tenuitvoergelegd kunnen worden indien de verzoekster hiervoor haar toestemming verleende of na een verwerping van deze vordering door de Raad. De verzoekster heeft evenwel zelf nagelaten van deze mogelijkheid gebruik te maken.

Een schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

4.3.5. Voor zover de verzoekster laat gelden dat zij zich tegen de motieven met betrekking tot de opsluiting niet kan verdedigen voor de Raad, wordt er op gewezen dat tegen de beslissing tot vasthouding een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat, zodat niet wordt ingezien op welke wijze het principe van de wapenongelijkheid zou zijn geschonden. Voorts wordt niet ingezien welk belang de verzoekster thans nog heeft bij haar grief, nu blijkt dat zij inmiddels, op 10 augustus 2016, werd vrijgesteld.

Een schending van het principe van wapenongelijkheid kan niet worden aangenomen.

4.3.6. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (*cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520*). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN